

**De Ortv Et Progressv Ac Viris Illvstribvs Ordinis
Gloriosissimæ Dei Genitricis, semper Virginis Mariæ de
monte Carmelo**

Trithemius, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1643

Cap. VIII. Quod sub Alexandro Pontifice primum (vt Illustriſſ. Card. Baronius videtur asserere) Ordo Carmelitarum non sumpserit exordium, neque ab Aymerico Patriarcha Antiocheno, vt quidam censent: ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64495)

anno 444. porro tanti patris præconia non vnius tantum, vel alterius inueniuntur testimonio comprobata, sed duorum œcumenicorum Concil. Ephesini & Chalcedonenſis actis celebrata, atque firmata.

Tertius autem eiusdem nominis Carmelita, est S. CYRILLVS, dictus *Constantinopolitanus*, eo quod Constantinopoli ortus sit, cuius testimonio aliquoties vsi sumus in hoc libro. Fuit hic Tertius Prior Generalis Latinorum Carmelitarum, successor S. Brocardi, in docendo vberimus, in disputando acerrimus, in prædicando ardentissimus. Claruit Philippo & Othone imperatoribus circa an. 1200. celebratur eius Festiuitas 6 Martij.

3.
S. Cyrillus
Constantinopolit.

CAPVT VIII.

Quod sub Alexandro Pontifice primum (vt illustrissimus Card. Baronius videtur asserere) Ordo Carmelitarum non sumpserit exordium, neque ab Aymerico Patriarcha Antiocheno, vt quidam censent: Seruassequè iam ante hæc tempora hunc Ordinem tria Religionis vota essentialia.

O Craudè contra antiquitatem Carmelitanæ Religionis obiecit Illustrissimus Cardinalis Baronius Tom. 12. ad annum Dom. 1181. ab Alexandro Pontifice exordium habuisse verba eius sunt hæc: *Antequam ab Alexandro ad eius successorem conuertamus orationem, constantior illa videtur assertio, quod Ordo Religiosorum Carmelitarum, qui in Palestina, in ipso Carmelo monte fixere sedes, sub eodem Alexandro Romano Pontifice sumpsit originem: quoto anno autem eius Pontificatus, habetur incertum.* Deinde addit, primordia huius Religionis deberi Aymerico Patriarchæ Antiocheno. Ad hanc obiectionem euertendam eruditus author Petrus Wastelius in suo libro *Apologetico pro Ioan-*

Baron.

Petr.
Wastel.

Francisc.
Mod.

nis Hierosolymitani Monachismo in Carmelo, postquam recitauerat relata verba Baronij, hæc subiungit: Sed hoc est derelinquere fontes, & quarere sibi cisternas, qua non continent aquam: ad limpidum magis fontem accurre, siquidem puram aquam adideras. Etenim maior pars eorum, quorum tibi constanter apparet assertio, sunt aut hæretici, aut qui male de monastica antiquitate sentiunt; in his est indoctus Franciscus Modius libro de vestitu, & origine statuti Ecclesiastici, qui venena sua exsuxit ex Vergilio Polydoro à Simone Grinao, quantum fas est suspicari, hæreticorum commentis consperso: denique ut similibus enumerandis superjedeam, ea est sententia Michaelis Bunchingeri in historia Ecclesiast. ad annum 1071. sed qui & ipse putat ante Paulum Monasticen nullam fuisse, nec meminisse alibi aut legisse, aut audiuisse quempiam, qui esset in Cardinalis Baronij sententia, & non simul antiquitati monastica derogaret, ac proinde nihili putato habendam esse eorum sententiam. Caterum hic tantum animus est eam refutare ex testimonio sancti viri Cyrilli, cuius de ea re certa est scientia adseuerantis illo ipso tempore, cui aduersarij appingunt Ordinis primam institutionem, iussu ipsius Aymerici, antiquum Ioannis nostri de Carmelitana antiquitate volumen è Græcæ latinitate fuisse donatum. Adferre quidem liceret plura antiquorum Carmelitarum, Patrum nostrorum testimonia, at falso leuiter nimis à contumeliosis dicuntur efficta, quanquam nemo ipsis Carmelitarum hanc domesticam certius, fideliusq; queat testari: ergo ex his, prætermisiss multis, adducam, quem dixi sanctissimum, antiquissimum Patrem Diuum Cyrillum Presbyterum Constantinopolitanum, tertium ab Aymerici reformatione Priorem Generalem, quem erroris, & mendacij arguere, valde temerarium, et impium fuerit. Testimonium autem, quod adducitur Cyrilli, habetur in epistola illius ad Eusebium Eremiticam, qua Ordinis Carmeliticæ, à Ioanne Hierosolymitano

lymitano vsque ad sua tempora, continuationem fidelissimè enarrat: ibi post longum huius rei sermonem, & postquam retulerat librum à Ioanne Hierosolymitano compositum de institutione Monachorum Carmelitarum, hæc verba subdit de Aymerico, quem ibi nominat: *Intelligens autem quosdam eorum, qui ex Occidente superuenerant spretis seniorum monitis, non rectè ambulare ad veritatem religioſæ vitæ Eremiticæ, in prædicto Ioannis libro descripta, & perpendens, hoc ideo maximè contingere, quia Græcas litteras ignorantes, nesciebant eodidem illum legere, fecit librum illum de Græco in Latinum transferri.* Cæterum, vt quod in hac huius authoris impugnatione censeo, luculenter indicem, immeritò carpit Illustrissimum Cardinalem Baronium, tum quia ille antiquitatis monasticæ nunquam oppugnatorem, sed defensorem se exhibuit, nec lato vngue, in hac parte à communi Theologorum sententia de vetustate monachatus discedens, tum quia loco illo citato *Tom. 12. ad annum 1181. minimè tradit Aymericum Patriarcham Antiochenum fuisse primum institutorem Ordinis Carmelitici, sed promotorem, & propagatorem, verba eius sunt hæc: Horum autem promotor, propagator, & custos fuit ille, qui fungebatur in Oriente legatione Apostolica sedis Aymericus Patriarcha Antiochenus, Tum etiam quia si D. Cyrillo præcitata epistola ad Eusebium fides adhibenda est, vt reuera adhiberi debet, ipse testatur Aymericum primitus statuisse & ordinasse, vt Monachi omnes, qui tunc erant Ordinis Carmelitici, obedientiæ votum emitterent in manus Prioris, cum tamen ante illum, licet subderentur suis Prælati, non tamen ex voto, verba D. Cyrilli de Aymerico loquentis, hæc sunt: Statuit enim quod ex ipsis vnus, qui diceretur Prior deinceps eis ita præſſet, vt quilibet aliorum obedientiam ei deuoueret, sub cura cuius & regimine omnes viuerent, quibus antea licet semper*

D. Cyrill.

unus ex eis praeset, quem Abba lingua Syra, & Pa-
 trem Latina appellabant, sub regim. ne cuius mane-
 bant, & cui etiam tanquam Patri secundum institu-
 tionem obediebant, non tamen se alicui voto speciali
Aymeric. prius obligauerant, donec praedictus Patriarcha Ay-
 mericus omnes primo ad hoc adstrinxit. haec D. Cy-
 rillus. Ex quibus verbis clarè constat ipsum fateri
Aymericum primordia dedisse voto obedientiae e-
 mittendo; est autem certum nullam veram esse
 posse Religionem absque voto obedientiae; ex quo
 videtur vera reddi assertio Baronij, scilicet *Ayme-
 rici* tempore primordia data Religioni Carmeli-
 ticae, cum ab eo introducta tunc fuerit emissio voti
 obedientiae, sine quo essentialis ratio Religionis
 consistere non potest. Fateor tamen ex hoc D. Cy-
 rilli testimonio non colligi, ante *Aymericum* non
 fuisse solitum votum obedientiae emitti à Mona-
 chis Carmelitis, solum enim illi, quos *improbos* vo-
 cat *Aymericus* in praedicto testimonio D. Cyrilli,
 ut liberius viuerent, renuebant votum obedientiae
 emittere, reliqui tamen verè illud emittebant.
Aymericus autem constrinxit omnes quotquot
 erant Monachos, illud votum emittere, cum tamen
 antea permissi fuissent nonnulli illud non emitte-
 re: idque solum indicant verba D. Cyrilli, si sincerè
 perpendantur: nec mihi vlla ratione persuadere
 possum, antiquos illos Monachos ab *Elia* institu-
 tos, tria vota substantialia Religionis non emisisse,
Waldens. nam praeterquam in lege veteri receptum, vsuque
Gen. 29. firmatum fuit vouere Deo, ut tradit Waldensis in
Psal. 131. doctrinali lib. 3. art. 2. cap. 21. & constat clarè ex
Leuit. 27. *Genes. 29.* *Psal. 131.* *Leuit. 27.* *Deuter. 12.* & 23. Certè
Deut. 12. Religionis vota in veteri lege obseruata fuisse te-
23. stantur Origenes in cap. 20. *Leu. homil. 11.* Isidorus
Origenes. lib. 2. de offic. cap. 4. Et copiosius *Canisius* de corrupt.
Isidorus. verbi Diuini cap. 21. hi enim omnes affirmant Na-
Canisius. zareos Religionis voto fuisse adstrictos.
Isa. c. 56. Deinde quod attinet ad castitatis votum, *Isaia*
 in ve-

in veteri lege id proposuit *cap. 56.* in hæc verba:
Nondicat Eunuchus, ego lignum aridum, quia hæc
dicit Dominus Eunuchus, qui custodierint Sabbatha
mea, & elegerint, quæ ego volui, & tenuerint fædus
meum, dabo eis in domo mea, & in muris eius locum,
& nomen melius à filijs, & filiabus. quæ verba de vir-
 ginitate voluntaria intelligenda esse tradunt Diuus
 Hieronymus, & Cyrillus in *commentario* illius loci,
 D. Augustinus de *virgin. cap. 24.* & Basilius etiam
libr. de virginitate. Ianè ex hoc loco non obscure
 colligitur consilium dari circa votum castitatis, ad
 eum certè modum, quo Christus Dominus simili-
 bus verbis, illud dedit *Matth. 19.* dicens: *Sunt Eunu-*
chi, qui se ipsos castrauerunt propter Regnum Cælo-
rum. Ecce ipsa Eunuchorum appellatio perspicuè
 indicat continentiaè votum, vt sapienter obserua-
 runt, D. Hieronymus *Matth. 9.* D. Augustinus *libro*
 de sancta virginitate *cap. 30.* Nec quidquam refert,
 si quis obijciat verisimile non esse in veteri lege
 datum fuisse consilium de voto castitatis, cum po-
 tius lex illa, maledictionis spiculum intorqueat in
 eos, qui semen post se non relinquunt, vt constat ex
Deuteron. cap. 25. Nam locus ille iuxta sententiam
 D. Ioannis Damasceni non loquitur de semine car-
 nali, sed de spirituali. Etenim *libr. 4. Fidei ortho-*
doxæ cap. 25. vbi virginitatem miris laudibus effe-
 rens, postquam eam multis veteris legis Patrum
 exemplis obseruatam fuisse docuit, vt ostenderet
 in illa lege, non solum virginitatem seruari, sed
 etiam votum continentiaè emitti, & laudari, sub-
 iungit: *Nonne lex, magnum votum, castitatem ap-*
pellauit? & vt obiectioni, quæ sese offerre poterat
 ex verbis illis *Deuteronom. 25. Maledictus homo,*
qui non relinquit semen post se, respondeat, statim
 adiecit: *Oportet igitur spiritualius accipere legis præ-*
ceptum. Nam est semen spirituale per charitatem, &
timorem Dei in mentis utero parturienti spiritum
salutis, sic autem accipiendum est hoc. Beatus est, qui

D. Hierõ.

D. Cyrill.

D. Aug.

D. Basil.

Matt. 19.

D. Hierõ.

D. Aug.

Deut. 25.

D. Ioan.

Damasc.

Deut. 25.

habet semen in Syon, & familiares in Hierusalem.
 Hæc Damascenus. Quibus manifestè confirmat, in lege veteri fuisse castitatis votum, nec reprobata fuisse continentiam, & quamvis Damascenus non exprimat locum, in quo lex magnum votum castitatem appellet, tamen præter illum *Isaiæ cap. 56.* supra adductum, est etiam alius celebris *Sapien. 3.* id non obscure indicans, vbi hæc verba legimus: *Felix spado, qui non operatus est per manus suas iniquitatem, nec cogitavit contra Deum nequissima: dabitur enim illi fidei donum electum, & fors in templo Dei acceptissima.* Qui locus eundem sensum cum illo priori *Isaiæ* habet; hæc autem tempore legis antiquæ dicta sunt, ex quibus non obscure constat, in illa votum continentia fuisse.

Isa. c. 56.
Sapien. 3.

Iosephus.

Ad hæc apud Monachos veteris legis receptum fuisse votum paupertatis aperte colligitur ex *Iosepho lib. 2. de bello Iudaico cap. 7.* vbi de *Essenis* loquens affirmat: Solitos esse post transactum certum tempus vota quædam, siue iuramenta emittere, per quæ ad perfectionem anhelabant: verba *Iosephi* sunt hæc: *Prius verò, quam incipiat communem habere vitam, magnis execrationibus adiurat, se primum colere Deum, deinde quoque erga homines seruare iustitiam, & deinde quibusdam interpositis subdit: Illis quidem sacramentis, ac ritibus obligatus nec capere ab alijs oblatum cibum potest.* Ac tandem *Eltam*, eiusq; successores, tam paupertatis votum, quam reliqua substantialia Religionis emisisse, vel illa vna ratio neruose satis suadet, quod si *Elias*, eiusque successores Monachorum institutum amplectentes, Deo se consecrarunt, *Castitatem, Paupertatem, & Obedientiam* colentes, certè cum prædicti Patres, non ignari essent fore Deo gratissimum, longeque magis meritorium, propositum suum voto firmare: (hoc enim vt supra præmissimus in veteri lege notum, compertumque fuit) & præterea cum aperte scirent plurimum valere hanc

Elias
eiusq; suc-
cessores
seruarunt
tria sub-
stantialia
Religionis
vota.

voto-

votorum emissionem ad voluntatem nostram quæ lubrica, ac in malum propensa est, in bono firmandam, & in officio continendam: non est dubium quin hoc votorum adminiculo ad prædictos fines iuuarentur. Accedit ad hæc illius societatis viros, selectos ex grege Iudaico, sapientia, & acumine ingenij, cæteram plebem longè superasse, quibus ignorantia tantæ rei contingere non poterat, & multò minus *Elia*, & *Elisæo* vitæ monasticæ *Ducibus*, qui ex frequenti cum Deo colloquio, & lectione Scripturarum, diuitias & vberimos thesauros, qui in votis monasticis latebant, facile cognoscere potuerunt: quare existimo Scripturæ, & rationi valdè consentaneum esse, viros illos diuino lumine ductos, *institutum monasticum tribus votis* firmasse, maximè cum *Elia* speciali Dei reuelatione, monasticæ professioni initum dederit, vt testantur *S. Isidorus libr. 2. de diuinis officijs cap. 15.* *Sozomenus lib. 1. Ecclesiast hist. cap. 12.* & *Nicophorus lib. 8. cap. 35.*

Elia ex speciali Dei reuelatione principium dedit vitæ monasticæ.
S. Isidor. Sozomen. Nicoph.

Tandem *Aymericum* non dedisse primordia huic sacro Ordini illud apertè confirmat, quod ante *Aymericum* Patriarcham *Leo IV. Adrianus II. Stephanus V. Sergius III. Ioannes X. Ioannes XI. Sergius IV. Clemens III. & Alexander II.* varia priuilegia concesserant Monachis montis *Carmeli*. Etenim cum propter hostium incursum varia eorum monasteria fuissent euersa, sacri Pontifices concesserunt varias indulgentias Christi fidelibus, qui ad eorum restaurationem, & Monachorum victum, alicuius eleëmofynæ subsidium impenderent; ne autem quis præm, hoc in dubium vertat, locupletissimus testis, omni exceptione maior, *Gregorius XIII.* qui in Bulla, Carmelitano Ordini concessa, cuius initium est, *Vt laudes gloriosissima*; Compendiumq; priuilegiorum, plura horum Pontificum priuilegia refert, eorumq; meminit *Hieronymus Romanus in Reipublic. 1. part. lib. 6. c. 10.*

Leo IV. Adriã. II. Stephã. V. Serg. III. Ioan. X. Ioan. XI. Serg. IV. Clẽ. III. & Alex. II. Gregor. XIII. Hier. Rõ.